No. 100. 1843.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maanda 21 Augustus.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

HONGARIJE.

OFEN. Officiële tijdingen uit Miskolcz melden, dat een brand, welke den 19. Julij ten 10 ure voormiddags begon, zes uren lang woedde, en 1500 huizen, het raadhuis, Minoniten-klooster met kerk en scholen, de twee protestantsche kerken, de synagoge, het theater, enz. in de asch legde. De voorsteden wier huizen geheel met stroo bedekt zijn, zijn geheel afgebrand. De door dezen vreesselijken brand aangerigte schade beloopt eenige millioenen gulden.

OOSTENRIJK.

— Er behoort eene bijzondere wijze van beschouwing toe, om, terwijl geheel Europa van het toenemen der Russische magt spreekt, en zelfs lieden, welke zich anders weinig om staatkundige aangelegenheden bekommeren, deswege bezorgd zijn, te meenen, dat onze staatsmannen ten dezen opzigte in eenen slaap zijn gewiegd, die hen belet te zien, wat elk in Europa ziet, waarvan ieder spreekt. Wie hieromtrent in onzekerheid moge verkeeren, herinnere zich, dat de ziel onzer staatkunde, vorst *Metternich*, reeds heeft ingezien, welk gevaar uit het oosten, Oostenrijk bedreigde, toen schijnbaar van de Russische magt nog weinig te vreezen was. Op hetzelfde oogenblik, toen Rusland, alleen staande in den strijd tegen bijna geheel Europa, slechts door het wonder der bekende katastrophe op het einde van het jaar 1812 gered, en het er om te doen was, de toekomst voortebereiden, schreef vorst *Metternich* in de eerste maanden van het jaar 1813 aan *Napoleon*: « Wij vreezen Frankrijk niet meer, maar wel Rusland, welks magt gij door uw toegeven (toelating der Russische verovering van Finland, afstand van gedeelten van Pruisisch en Oostenrijksch Polen) vermeerderd hebt. Wij willen Frankrijk op dit oogenblik nuttig zijn, wij het ons, op een' anderen tijd dezelfde dienst zou kunnen bewijzen." Wanneer men nu aanneemt, dat deze depêche berekend was, om Frankrijk te misleiden ten opzigte van de rol, welke Oostenrijk op het tooneel der gebeurtenissen van 1813 op zich dacht te nemen, zoo blijkt desniettemin uit de aangehaalde woorden duidelijk, dat de vorst *Metternich* reeds toenmaals het gevaar inzag, hetwelk de Russische magt, door *Napoleon* nog vermeerderd, voor Oostenrijk hebben moest. En is het nu wel waarschijnlijk, dat de Nestor der Europesche diplomatie thans, nu Ruslands magt en invloed zoo zeer zijn toegenomen, thans, nu de handelingen van dit rijk in de Turksche vorstendommen aan den Donau voor de geheele wereld bloot liggen; thans, nu het panslavismus en de pentarchist openbaar, hoewel vergeefs voor Rusland opgetreden zijn, zou wanen, dat dit land geene plannen koestert, om zijne magt naar het Zuiden en het Westen uit te breiden? Wij zijn niet in de gelegenheid achter de geheime verhandelingen te komen, welke tusschen het kabinet van Weenen en St. Petersburg betreffende de Servische kwestie gevoerd zijn; doch wij meenen gerust te kunnen aannemen, dat Oostenrijk aan Rusland deszelfs vast besluit, om den *status quo* in de vorstendommen te handhaven, verklaard, en deszelfs verbreking tot een' *Casus belli* zal gemaakt hebben. Oostenrijk rigt zijne blikken voornamelijk naar het Oosten. Met Pruissen naauw vereenigd, door dit land, alsmede door het Duitsch Verbond ten Westen genoegzaam gedekt, kan het de politiek aan dien kant gerust aan Pruissen, ten deele aan Engeland toevertrouwen en zijne geheele oplettendheid op het Oosten vestigen. Het kan hierbij overtuigd zijn, dat het geheel Europa aan zijne zijde zal hebben, en, ingeval van eene botsing, verre van eene afleiding van uit het Westen te moeten vreezen, zeker op ondersteuning van dezen kant tegen het gevreesde Noorden en Oosten rekenen mag.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 14. Augustus. Volgens het Journal la France is thans voor de regtbank ter eersterinstantie van het Departement de Seine een proces aanhangig, in hetwelk de Koning en deszelfs zuster, Mad. *Adelaide* als beklaagden figuren. Het betreft hier vorderingen op het nagelaten vermogen van *Philippe Egalité*, hetwelk deszelfs kinderen, de koning en zijne zuster, onder beneficie van inventaris aanvaard hadden. Twee voormalige schuldeischers des Hertogs *Philippe* van Orleans, zekere Mr. *de Gerente* en Mr. *Symonis* de Barbançon (in Belgie) beweren, dat bij de liquidatie van de nalatenschap de activa, door zekere combinatiën, welke niet nader opgegeven worden, ten nadeele der schuldeischers zeer verminderd zijn, en maken nu aanspraak op eene vordering, die met de verschenen interessen ruim 1,000,000 fr. bedraagt. Reeds den 22. Julij zou deze zaak behandeld zijn geworden, doch werd op verzoek der hooge beklaagden, tot na de vacantie der regtbank, dat is, voor 3 maanden uitgesteld. Men wil dat de zaak zal geschikt worden.

— Het gerucht was heden verspreid, dat het gouvernement ongunstige tijdingen had ontvangen uit de Stille Zuidzee. De kommandanten der beide voor Otaheite achtergelatene schepen zouden genoodzaakt zijn geworden, die streken te verlaten, ten gevolge van de aankomst van 2 nieuwe Engelsche schepen, ter versterking van het Engelsche schip Talbot, door het Londensche kabinet in die wateren gezonden. Men hoopt spoedig nadere tijdingen dienaangaande te zullen ontvangen, om het publiek niet in de onzekerheid te laten.

ENGELAND.

— De vooruitzigten in Engeland worden van dag tot dag gunstiger, hoe zonderling dit ook klinken moge. De beweging in Ierland heeft den nationale hoogmoed opgewekt. Sommige leden van het parlement, die tot de radicale partij behooren, namelijk *Duncombe* en Sir *Benjamin Hall*, hebben gepoogd om in Londen eene soortgelijke repeal-beweging, door middel van openbare meetings te organiseren, doch het publiek bleef koel, in weerwil van twee proeven, en wel juist in die districten der hoofdstad waar men de meeste aanhangers dezer partij vindt, Finsbury en Marylebone. Zoo viel ook de motie van den heer *Ward* over de Iersche kerkelijke kwestie. Het gevaar was te dringend, te duidelijk, dan dat Engeland niet eens de oogen zouden zijn opengegaan. Zeker heet Ierland zich over Engeland te beklagen; doch wel beschouwd, heeft Ierland geene *byzondere* grieven. Elende? De armoede is in Engeland zoo groot als in Ierland; ook Engeland telt zijne armen bij millioenen, en eene klasse, die er veel erger aan toe is dan de met lompen bedekte Iersche arme; ik bedoel die lieden uit den geringen middelstand, die met een inkomen van 15 of 20 sh. wekelijks, met vrouw en kind er toch fatsoenlijk willen uitzien, en daartoe door middel van twee à drie volkomene vastendagen elke week, datgene uitsparen, wat zij aan hun uitwendig voorkomen besteden. In Ierland is de armoede ten minste geene schande, zij mag zich vrij in het openbaar vertoonen; hier echter is zij wel degelijk eene schande, eene misdaad, en weelde eene deugd; eene wijze van zien, die talloozeverarbeidsleden van alle klassen zwaar moeten boeten aan den kouden vuurhaard, waar de wereld hen niet ziet. Het is niet te ontkennen dat de kerk, voor de emancipatiesbill zwaar op Ierland drukte, doch dit heeft sedert de emancipatie opgehouden. Het voornaamste verwijt dat men haar kan doen, is haar geest, hare werkeloosheid en wereldsgezindheid; doch hare inkomsten heeft zij van het land, dat bijna geheel in het bezit der veroveraars, van Protestanten is. Deze inkomsten aan de kerk te ontnemen, zou de zaak niets verbeteren; beter is het voortaan te zorgen, dat deze inkomsten meer ten beste van het land besteed worden, met een woord; dat zij onder een goed opzigt komen. Bovendien is het eigendom der kerk gewaarborgd bij de acte der Unie, een staatkundig verdrag, en geen wet van een parlement, die voor eene eenzijdige verandering vatbaar is. *O'Connel* had in den beginne veel gewonnen, toen de lieden in Engeland, verbaasd over de nieuwe beweging, het hoofd verloren hadden, gelijk het in zulke gevallen veeltijds gaat, de hazenridders zoo geweldig alarm sloegen, dat elk hooren en zien verging.

De bedaarde houding van *Wellington* en zijne bekende redevoering hebben echter al die zorgen gestild. Engeland begon de zaken in Ierland weder met bedaardheid gade te slaan, en de oude, aangeboren nationale hoogmoed tevens weder te ontwaken. Een Engelschman mag zeggen wat hij wil, hij houdt den Ier niet voor zijns gelijke en beschouwt zijn land als wingewest. Practische hervormingen wil en moet men Ierland toestaan; doch men wil zich dezelve niet door vrees laten afdwingen. Over het algemeen zegt men tegenwoordig in Engeland: « de Ieren willen scheiding van Engeland; wij hebben het land veroverd en zullen het ook weten te behouden." *O'Connel* heeft, hoewel zijne groote talenten altijd erkend worden, de sympathie van Engeland verloren, en wat wil hij zonder deze beginnen? Hij zal het zwaard zoo ligt niet trekken; en al deed hij het ook, is hij tegen het rijke, wel toegeruste aan overwinningen gewone Engeland opgewassen? In deze stemming van het publiek ligt het geheele geheim, waarom de regering als door een tooverslag weder vast stond. Zoodra de ongerustheid bij het publiek verdwenen was, hielden ook de stuiptrekkende bewegingen in het Lagerhuis op, die wederom van hare zijde op de eenheid van het ministerie invloed hadden.

— Men leest in den *Morning-Advertiser* van den 11 Augustus:

Te Londen wordt eene maatschappij opgerigt, welke zich, tegen betaling van 20 pond st. of f 240 zal belasten met de overbrenging van reizigers, van Londen naar Parijs, hunne verzorging gedurende eene maand en hunnen terugkeer naar Londen. Deze f 240 zullen besteed worden voor de onkosten der reizen, de voeding en huisvesting in de beste logementen van Parijs, vijftien avonden op de eerste plaatsen in de Parijsche schouwburgen, uitstapjes naar Versailles, Saint-Germain enz. langs de ijzeren spoorwegen. Men zegt dat deze inrigting reeds binnen veertien dagen in werking zal komen.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 15. Augustus. Aan de leden van de Tweede Kamer der Staten-Generaal zijn thans rondgedeeld de Antwoorden der Regering op de bedenkingen, welke in de afdeelingen vroeger gemaakt zijn tegen de voordragten van wet, uitmakende de staatsbegrooting voor de jaren 1844 en 1845. Deze begrooting wordt thans voorgesteld als volgt:

I.	Huis des Konings .	f 1,250,000.—	f 1,250,000.—
II.	Hooge Kollegiën van Staat en Kabinet des Konings	« 647,085.—	« 642,285.—
III.	Buitenlandsche Zaken	« 548,960.—	« 548,960.—
IV.	Justitie	« 2,358,568.12	« 2,369,198.22
V.	Binnenlandsche Zaken	« 4,220,271.—	« 4,121,006.—
VI.	Hervormde Kerk . .	« 1,651,588 32½	« 1,651,588.32½
VII.	R. C. Eeredienst .	« 563,715.—	« 563,415.—
VIII.	Marine	« 5,456,362 67	« 5,456,362.67
IX.	Kolonien	« 99,373 60	« 98,374.40
X.	Nationale Schuld .	« 35,125,828.—	« 35,064,853.—
XI.	Financiën, dep. . .	« 5,836,729.09½	« 5,786,581.69
XII	Oorlog	« 12,235,000.—	« 12,090 000.—
	Totaal . . .	f 70,013,483.11	f 69,642,623.91

Buitendien wordt er voor elk der beide jaren f 500,000 voor onvoorziene uitgaven aangevraagd. Deze begrooting levert, naar die van 1843 berekend, een minder cijfer op van f 1,103,358.36 voor 1844, en van f 1,474,218.47 voor 1845. Naar de voorstellen in 1842 gedaan, bedraagt het minder cijfer voor 1844 f 237,903, en voor 1845 f 514,827. Het valt echter op te merken, dat er voor renten van de Nationale schuld in 1843 was toegestaan f 33,870,308; dat er voor 1844 aangevraagd was f 34,032,163, en voor 1845 f 33 954,083, en dat thans voorgesteld wordt: voor 1844 f 35,125,828 en voor 1845 f 35,954,083; hetgeen, naar de begrooting voor 1843 gerekend, eene verhooging daarstelt van f 1,255,520 voor 1844 en van f 1,194,545 voor 1845, zoodat eigenlijk de bezuiniging bedraagt f 2,358,878 voor 1844 en f 2,668,763 voor 1845.

Bij het hoofdstuk *Nationale Schuld* wordt gerekend op het in omloop blijven, gedurende 1844 en 1845, van al de uitgegevene schatkist-billetten, als: een kapitaal van f 9,799,950 à 4 pct.; f 6,000,000 à 4½ pct.; f 9,500,000 à 5 pct.

In de antwoorden der Regering wordt, onderanderen gezegd:

« Bij de Regering bestaat, even als bij de Kamer, de overtuiging, dat er, evenwigt tusschen de inkomsten en uitgaven behoort te bestaan, en zij wenscht met haar, dat men, om dit te bereiken, niet in die mate, als zulks thans plaats heeft, afhankelijk moge zijn van de meer wisselvallige bijdragen uit de Overzeesche bezittingen van den Staat.

« Zij heeft dan ook niet opgehouden, al zoodanige bezuinigingen in te voeren, welke tot vermindering der staatsuitgaven konden leiden, en bij het opmaken der begrooting van 1844—1845 besparingen tot een bedrag van circa een millioen gulden voorgesteld, zonder daarom af te zien van het voorbereiden van meerdere bezuinigingen; maar destijds nog onbekend met het tekort van 1842, dacht zij, dat deze laatste nog voor uitstel vatbaar waren, in afwachting der finale regeling van de zaken van Belgie.

« De regering meent dan ook, alsnu, op de medewerking der Kamer tot vaststelling der gewijzigde begrooting te mogen rekenen, daarbij opmerkende, dat eene vermindering van uitgaven ad (1844) f 1,531,568.63. (1845) f 1,825,596.23, in vergelijking met de loopende begrooting, zoo aanzienlijk is, dat men voor 's hands als onmogelijk meent te mogen beschouwen, om meerdere besparingen in te voeren, zonder den gang van het algemeen bestuur te belemmeren, de perceptie der belastingen aan fraudes en ontduiking prijs te geven, de militaire en physieke defensie des lands in de waagschaal te stellen; houdende zij zich overtuigd, dat de Kamer in deze hare beschouwing zal deelen, wanneer dezelve in overweging gelieft te nemen, dat de nu voorgedragene bezuinigingen zich niet over het geheele cijfer der begrooting kunnen uitstrekken, vermits het geheele eerste hoofdstuk, de bij de grondwet bepaalde uitgaven voor de Staten-Generaal, de bij de wet vastgestelde jaarwedden van de Algemeene Rekenkamer, mitsgaders het hoofdstuk, handelde over de nationale schuld, buiten het bereik der besparingen vallen, en deze alzoo slechts op een bedrag van minder dan de helft der begrooting hebben kunnen worden toegepast.

« Overigens zal het al of niet mogelijk van het oogenblikkelijk invoeren van meerdere uitsparingen meer opzettelijk behandeld worden bij de beraadslagingen der aanmerkingen op elke bijzondere begrootings-wet van ieder departement van algemeen bestuur."

— De leden van de Eerste Kamer der Staten-Generaal zijn ter vergadering opgeroepen tegen den 25 dezer maand.

NIJMEGEN, den 15. Augustus. Donderdag avond, den 10 dezer, werd in het Colenborger veld een ingezeten van Beuschem, met name *Antony Bonouvrié*, oud 65 jaren, door den bliksem getroffen. Bezig zijnde, met een jongeling van 14 à 15 jaren, tarwe te maaijen, trachteden beiden zich achter de korenschoven voor den zwaren regen te

verschuilen; doch naauwelijks hadden zij zich nedergevleid, of de ongelukkige grijsaard werd doodgeslagen. De jongeling die eene span breedte van hem verwijderd lag, werd zeer ligt ter naauwernood merkbaar aan het hoofd beschadigd.

GOES, den 17. Augustus. Na eene, gedurende dezen zomer buitengewone hitte van 3 dagen, barstte er gisteren namiddag omstreeks 5 ure boven onze stad een vreeselijk onweder los. De donderslagen waren zoo geweldig, dat de oudste lieden zich niet herinneren, immer de zoodanige gehoord te hebben, zoodat men in angst verkeerde. Het weder deed echter hier geene schade, maar in de nabijgelegene Wilhelmina Polder zijn door hetzelve twee menschen getroffen, die zich op het veld bevonden, en wel beiden doodelijk. Men heeft zelfs geen teeken van leven meer in hen bespeurd.

De een hier in Goes woonachtig was een man van 40 jaren, de ander een jongeling van 18 jaren uit Kattendijke. De eerste heeft uiterlijk geene teekenen van letsel, maar van den anderen waren bijna al de kleederen afgeschroeid. Zij bevonden zich van het veld, ter ontwijking van het weder, naar de naastbij gelegene hofstede. De eerstgenoemde had reeds zijne vrouw en beiden kinderen van het veld vooruit gezonden.

Ook sloeg hetzelve ongeveer ter zelfder tijde in de schuur van de weduwe *J. Slabbekoorn* te Biezelingen, die daardoor in een oogenblik in brand geraakte en met het zich daarin bevindende graan, hooi en gereedschappen eene prooi der vlamme is geworden, terwijl het daaraan gelegene woonhuis geheel is uitgebrand, waaruit gelukkig de meubelen zijn gered; door de spoedige hulp der spuiten van Kapelle en Kloetinge, zijn de belendende gebouwen bewaard gebleven, doch zij waren niet genoegzaam om het smeulende graan te blusschen waaruit telkens de vlam op nieuw opsloeg; hoogst welkom was daarom de hulp van de ingezetenen en uit den Wilhelmina Polder die met hunne spuit reeds ten 7 ure bij den brand aankwamen en was men alzoo in staat den brand geheel meester te worden. Mogt hunne, in dergelijke omstandigheden steeds betoonde ijver, anderen met meerdere bluschmiddelen voorzien, ten voorbeeld zijn. — Het huis en de schuur zijn zoo men verneemt ten kantore van den heer *de Jonge* te Amsterdam verzekerd voor vijfduizend gulden.

GEMENGDE BERIGTEN.

Te Rotterdam komt een nieuw Rotterdamsch staat-, handel-, nieuws- en advertentie-blad uit. — Te Amst. is een krijg uitgebroken van twee kaligraphen. — Ringrijderij aan de Froskepolle door jongens en meisjes te paard, 23. Augustus. — De heer Telting, afgev. van Friesland is ter naauwernood binnen gelaten in de Tweede Kamer. — Te Amsterdam wordt een schaakgenootschap georganiseerd onder de leiding van den grooten schaker Coopman. — In den Haag onder de Uilenbomen heeft een dragonder zich met een pistool doodgeschoten. — Een blinde speelman in 't Paddemoes aldaar, is met zijn viool in de hand verdronken. — Te Breda is een kapitein tot schutter gedegradeerd. — Te Zaandam hebben in het begin dezer maand twee dienders der justitie door verregaande dronkenschap bedwelmd, des avonds elf uren op eene onbetamelijke wijze, nachtverblijf bij een stil gezeten burger, een broodbakker, gevorderd. Men heeft een derden diender te hulp moeten roepen om hen te verwijderen; de zaak is aangegeven zonder eenig gevolg te vernemen. — Prins Alexander der Nederlanden zal binnen kort Engeland verlaten en zich naar Schotland begeven, om daar in de Hooglanden de genoegens der jagt te smaken.

MENGELINGEN.

TREK UIT HET LEVEN VAN

MARTIN ZURBANO.

GENERAAL VAN ESPARTERO.

Het was op het einde van December 1837, de burgeroorlog tusschen de aanhangers van DON CARLOS en die van CHRISTIÑA, als moeder en voogdesse van ISABELLA II, was op zijn hevigst.

In het aanzienlijkste huis van het dorp van de provincie Alava, omstreeks drie mijlen van Vittoria en binnen de Carlistische liniën, was een gezelschap van veertig à vijftig menschen bijeen. De zaal, waarin het gezelschap zich bevond, was een dier groote maar sombere vertrekken, zoo als men er in de provinciën vele in de oude huizen ontmoet en was hetgene men eigenlijk zou kunnen noemen een' zolder.

In het midden van dit vertrek of van diên zolder zat een twaalf- of veertiental personen rondom een groen lakensch tafeltje te spelen; achter dit tafeltje stond eene geheele menigte dit spel aan te zien; het verdere gezelschap was in groepen verdeeld. Op de speeltafel stonden een paar lampen, die eenen donker geelachtigen tint over het gelaat der aanschouwers verspreidden. Op een' der kanten van de tafel zag men eenige stapeltjes goud opgehoopt, die men op omstreeks de twintig duizend realen had kunnen schatten, en daarnevens zag men nog grootere stapels zilvergeld.

Alzoo men in het hart van den winter was, stond er, ter verwarming, een groot komfoor met glimmende kolen onder de tafel, en nog een ander in een der hoeken van het vertrek, waarom verscheiden grijsaards gezeten waren, die al de couranten lezende, de spelers niet weinig verveelden met hunne aanmerkingen op het spel, waarvan zij zelve geen deel namen.

De persoon, die de bank hield, was een man van zekeren, dat is te zeggen van zeer onzekeren en nabij aan het uiteinde grenzenden leeftijd; de twee koperen, met franje omzette epauletten op zijne schouders, gaven te kennen, dat men hem onder den titel van « Kapitein" behoorde aan te spreken. Aanvankelijk was hij priester geweest, maar de omstandigheden hadden hem het zwaard doen aangorden.

Verzot op het spel, had hij het wonder geluk gehad, in plaats van er door tot wanhoop vervoerd te worden, er zijn fortuin in te maken.

De overige spelers waren kommandanten, kapiteinen en onder-officieren, die, na al hun geld verspeeld te hebben, al wat zij aan kleinoodiën of zelfs aan benoodigdheden bezaten, als inzet-prijs gaven; overigens liepen er eenige burgerlijke overheden, beambten en burgers mede onder door.

Een jong meisje deelde verwerschingen rond; die geld hadden konden er van bekomen; de anderen mogten toezien en hun sigaartje rooken; dit was het geval van de meeste.

Het hagchelijk oogenblik was daar; het geld lag op de kaarten; niemand durfde ademhalen, en zelfs het meisje, hetwelk hier voor *Hebé* speelde, bleef onbeweeglijk op hare muiltjes staan. Er waren reeds een paar kaarten gekeerd, maar er was nog niets beslist; eindelijk was het lot gunstig aan den kommandant der Carabinos, die negen oncen gouds op zijne kaart had gesteld; het overige van het geld verviel aan den bankier, die het bedaard, als een oud gediende, in eenen grooten zak, naar zich toestreek. Dit gedaan zijnde, riep hij: *een kleintje Madera* en stak zijn sigaartje aan de lamp weder aan, om het spel te kunnen hervatten.

De klok had reeds lang middernacht geslagen. De wind of stormvlagen sloegen tegen de ramen en de stortregen kletterde. Des ongeacht was het spel weder begonnen, toen de spelers eensklaps, voor een oogenblik, afgetrokken werden door het geknal van geweerschoten. De nieuwsgierigsten maakten de ramen open, om, zoo mogelijk, te ontdekken wat er gaande mogt zijn; maar de donker hinderde hen iets op te merken en daar ook zelfs, de blaffende honden weder zwegen, deden zij de ramen weder digt, en het spel ging op nieuw zijnen gang.

Eensklaps evenwel wordt er hard aan de deur geklopt, de spelers sprongen van schrik op hunne stoelen op.

De spelers, die geen moeds genoeg bezitten, om te gaan zien wat er gaande was, zijn evenwel kloek genoeg om het meisje, hetwelk hen bedient, op straffe van al wat vervaarlijk is, te gelasten, door het spioneerluikje aan de deur, te gaan zien wat er wezen mag.

Wie is daar? roept zij. — *Vrienden*, is het antwoord, en het meisje, door het luikje niet anders ziende dan eene boerenkleeding, als de dragt van den omtrek, doet argeloos de deur open. De man, die aangeklopt had, treedt het huis binnen en verder naar de zaal of den zolder, waar de spelers gezeten zijn, daar begeeft hij zich, nog geheel onopgemerkt, achter de speeltafel.

Hij was een man van minder dan middelmatige gestalte, maar sterk gebouwd, en, schijnbaar ten minste, omstreeks de vijftig jaren oud. Hij was nagenoeg geheel in eenen bruinen mantel gewikkeld, aan zijne voeten had hij een paar *alpargatas* of sandales en een paar witte garen kouzen dekten zijn beenen. Van zijn gelaat liet hij niet anders zien, dan een paar ligt grijze oogen, die van tijd tot tijd bliksemstralen op de tafel der spelers schenen te schieten.

Aan het eene einde der tafel zat een man van reeds gevorderden ouderdom. Aan den eerbied, met welken hij door de overigen behandeld werd, en aan zijne onderscheidende kleeding, zag men niet onduidelijk dat hij tot de hoofd-officieren van het leger behoorde. Na gespeeld en vijf of zes oncen gouds verloren te hebben, zat hij thans, schijnbaar rustig, te kijken, maar zich inderdaad te verheugen over het ongeluk van hen, die als hij verloren, en het geluk van hen, die wonnen te benijden. De plaats aan zijne eene zijde was de eenige onbezette aan de tafel. De vreemdeling ging, zonder te spreken, achter hem staan.

Reeds waren er zeven kaarten gekeerd en de bankier keerde de achtste, toen de vreemdeling met holle doffe stem uitriep:

Vier realen op den Coballe (den knecht); tevens wierp hij een peseta, over het hoofd van den Generaal op de tafel.

De Generaal keerde zich om, als hadde men hem met een mes tusschen de schouders gestoken, en met een blik van een verachting zag hij op den boer, die hem zoo na had durven naderen. Al de overigen waren evenzeer verontwaardigd. De bankier legde bedaard de kaarten ter neder, om af te wachten, dat de rust hersteld zou zijn, en inmiddels zeide hij tot den vreemdeling: het doet mij leed uwen inzet niet te kunnen aannemen, maar het is deels te laat en deels te weinig, want men neemt niet minder aan, dan een halven piaster. Een jong kavallerie-officier, die nog al driftig was van aard, raapte het stukje geld op en scheen op 't punt, van het den vreemdeling naar het hoofd te werpen.

De vreemdeling liet zich evenwel niet overbluffen.

Mijnheer de officier, riep hij, laat dat geld, dat ik u de eer gedaan heb op uwe tafel te werpen, daar stil op liggen, of, zoo waar als ik hier sta, ik snijd u de knevels af.... Gij zegt alzoo mijne heeren, dus vervolgde hij, dat mijn inzet te gering is. Maar hoe! zouden uwe edellieden eenen armen boer dan de gelegenheid, om een paar piasters te winnen, misgunnen, of zoudt gij welligt te trotsch wezen om mijn geld aan te nemen. Het is evenwel eerlijker gewonnen dan menig once gouds in uwe beurs, heer pastoor — doch neen, ik vergis mij, ik wil zeggen, heer kapitein; maar versta mij wel; ik verklaar u, dat het spel geen' verderen voortgang zal hebben, zoo ik er geen deel aan neem. Vier reälen zijn mijn inzet. Kom aan, voort; geen meer tijd verloren

Ik herhaal het u, mijnheer de ezeldrijver, hernam de bankier, het is te laat en uw inzet is te gering.

Te laat is het niet, en het te geringe van den inzet is slechts een voorwendsel: kom aan, heer pastoor, kapitein, munnik of wie gij ook mogt zijn, daar liggen mijne vier reälen en thans *copo*; hetgene zoo veel was als ik houd al het geld van de bank.

Deze onbeschaamde roekeloosheid voerde de verbazing van al de omstanders ten top. Het rumoer wordt algemeen; zij die zich in de verst afgelegene hoeken van het vertrek bevonden kwamen nader bij. Bleek van toorn rees de zoogenaamde generaal op van zijnen stoel roepende: Wie zijt gij, die ons hier zoo onbeschoft komt storen; hierop gelastte hij den jongen officier, de wacht te gaan halen.

Heer generaal, zeide de vreemdeling, blijf bedaard, en gij jong man, niet van uwe plaats, het geldt uw leven, of ten minste uwe fraaije knevels. Waar gij allen mij ook voor moogt aanzien, ik ben stellig meer dan een van u, dan den besten uit den hoop: maar gij schijnt verlangend, te weten wie ik ben; wel nu ziet toe: daar ligt mijn mantel en bij het afwerpen van desen vertoonde hij een donderbuks met eenen gapenden mond van het eerste kaliber.

Ik ben, dit hebt gij reeds aan mijnen tongval kunnen bespeuren, geboortig uit de provincie Alava, en wel uit Rioja; bij gebrek aan eenen grootscher klinkenden naam noemen mijne bandieten mij MARTIN ZURBANO: ik heb de eer geheel tot uwe dienst te zijn; maar die mij slechts een enkele duim breed nadert, is een kind des doods. Gij zijt allen in mijne magt; in dit kleine pistooltje, dat gij hier ziet, zitten twintig kogels; Brigadier, ik zeg toch aan het geëerde gezelschap, dat het weder ga zitten; en gij Heer kapitein, wilt gij thans mijne vier reälen aannemen.

Op het hooren van den naam van ZURBANO, het zoo gevreesde bendenhoofd, bleven al de aanwezigen als versteend. Dit vreeselijke donderbuks; die hij steeds op den brigadier gerigt hield, kon ieder oogenblik den dood onder allen verspreiden.

Heer pastoor, dus ging hij voort, de handen af van dien zak met geld, van de kaarten en van de daarop liggende inzetten; als overwinnaar eigen ik mij dat alles toe; geef u de moeite niet het mij toe te reiken; mijne knapen zullen er u wel van ontlasten.

Van onder zijn schaapsvachten buis haalde hij nu een zilver fluitje voor den dag, waarvan het schel geluid heinde en verre klonk. Eene bende van omstreeks de vijftig man, gewapend met schietgeweren, bajonetten en messen, stoof met een het vertrek binnen, hunne kleeding verried niet het minst van eenige militaire uniform.

Toegesprongen knapen, riep ZURBANO; dat zes post vatten aan de deur en niemand binnen laten; twintig of dertig anderen hier, om deze heeren officieren van het leger van KAREL V te knevelen en te binden; — maar neen, ik bezin mij, legt uwe wapens niet af; die heeren zullen wel zoo goed zijn, zich onderling de een den ander vast te binden, en dat zij vooral zorgen het goed en deugdelijk te doen; geestelijke en wereldlijke officieren en soldaten, allen zullen ons als gevangenen volgen: hem die zich mogt willen verzetten of gerucht mogt willen maken, zult gij daarop niet mishandelen, gij zult hem maar even uwe messen tot aan derzelver hechten in de borst duwen. Zoo mogelijk liefst geen schot. — Kom aan, mijne heeren, aan het werk, uw leven hangt van uwe bereidwilligheid en uwen vlijt af; zoo ik mij niet bedrieg, hebben wij de eer, hier al de leden van het gemeentebestuur bijeen te zien, den regidor, den griffier, de alguazils enz. Kom aan, mijne heeren, maakt voort, ieder zal zijne beurt hebben; ik zal intusschen mijne buit nazien. Dit zeggende, nam hij al het op de tafel liggende geld, ter waarde van meer dan twee honderd oncen gouds, en stak het in eene soort van schapenvellen weitasch, dien hij over den schouder had hangen.

Het was een vreemd schouwspel te zien, hoe al die menschen zich onderling vast bonden, met de koorden, hun door hunne gewapende bewakers verstrekt. ZURBANO zag alles in persoon na, zich verzekerend of de knoopen wel goed knelden, en omstreeks drie kwartiers na zijne komst in het huis, verliet hij hetzelve weder, maar thans gevolgd door zijne bende en een zestigtal krijgsgevangenen, waarmede hij nog voor het aanbreken van den dag de voorposten van het leger van CHRISTINA bereikte.

VERBETERING.

In onze vorige is in de opgaaf der Marktprijzen de Raap- en Patent-olie verkeerd genoteerd, moetende eerstgenoemde zijn f 33.50, de andere f 36.00 per vat.

ADVERTENTIEN.

§ § §
§ §
§

De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Woensdag den 23. Augustus 1843, des voormiddags ten 10 ure, te Vlissingen, in de Nieuwstraat, Wijk H. No. 149, ten sterfhuize van de wed. *P. TANIS*, presenteren te verkoopen: eenen ZINDELIJKEN INBOEDEL, bestaande in Tafels, Stoelen, Kabinetten, Ledikanten, een Hangklok, Bedden, Dekens, Koper, Tin, IJzer, Porcelein, Aarde- en Glaswerk, een Kagchel en wat meer zal worden geveild.

Daags vóór de Verkooping voor een ieder te zien.

STOOMJAGTEN,

varende tusschen

Middelburg, Dordrecht Rotterdam

en op alle daar tusschen gelegen Plaatsen.

Augustus 1843.

Van Middelburg.			ur. m.	Van Rotterdam.			ur. m.
Dingsdag	22,	vm.	8,	Dingsdag	22,	vm.	3.
Woensdag	23,	–	9.	Woensdag	23,	–	4.
Donderd.	24,	–	10,	Donderdag	24,	–	4.
Vrijdag	25,	–	10.30	Vrijdag	25,	–	4.30
Zaturdag	26,	–	11.	Zaturdag	16,	–	4 30
†Zondag	27,	–	5.	Zondag	27,	–	5,30

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 19. Augustus. Sedert den 17. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Valentin, W. Goose, Almeira, lood; Lisette, J. Haik, Bergen, stokvisch; Patron, C. Weitderg, Sundswald, hout; Aurora, H. P. Hinlopen, Livorno, stukgoed; Lady Colingbroke, M. Clear, Mobile, katoen; de Phoenix, J. H. Lodwigsen, St. Kien, hout; Concordia, R. D. Levius, Dantzich, rogge; Adeline, T. H. Hollander, Marseille, stukgoed.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

De vrouw Truitje, J. Biet, Detsum, Johanna, C. de Jonge, Stettin, Heinrich Ruelie, H. Permien, Aventuur, Nauwa, J. Johansen, Neeva, de Eising, G. S. Backer, Conrad Wilhem, M. Gottschak, Alexander, G. G. Heuser, alle Oostzee, Caroline Margaretha, K. J. Moller, Villa Nova, alle ballast; Falken, R. Petersen, Kiobenhaven, stukgoed.

Van Gend gezeild:

De Anian, A. Desson, Hermanstad, ballast.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BEEREN.